

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

ÎNVIEREA DOMNULUI
SENSUL EXISTENȚEI NOASTRE

Pastorală la Învierea Domnului

Editura Episcopiei Giurgiului

2018

†AMBROZIE
PRIN HARUL LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL GIURGIULUI

*Iată, ne-a venit sărbătoarea cea dorită și mântuitoare,
ziua Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
temeiul păcii, pricina împăcării, încetarea războaielor,
călcarea morții, înfrângerea diavolului.
Sf. Ioan Gură de Aur, Cuvânt la Sfintele Paști¹*

**Iubitului nostru cler, cinului monahal
și drept-credincioșilor creștini, har și pace de la Dumnezeu,
iar de la Noi, arhierească binecuvântare!**

*Preacuvioși și Preacucernici Părinți, Cuvioase Maici,
Iubiți frați și surori în Domnul,*



osit-a iarăși Praznicul bucuriei noastre, pe care ne-a învrednicit Dumnezeu să-l trăim și în acest an. Este sfântă noaptea aceasta, sfânt este dangătul clopotelor și sfințite sunt luminile ce au umplut sfintele locașuri. Tihnită este rugăciunea celor care așteaptă strigarea credinței: *Hristos a înviat!* Am lăsat în urmă săptămâna pătimirilor și a nevoițelor duhovnicești, însă, după cuvântul Dumnezeiescului Ioan, Cel cu Gură de Aur, dacă lăsăm în urmă postul, să nu lăsăm împreună cu acesta și lucrarea virtuții, pentru că Învierea Domnului se întâmpină cu cuget curat, cu gând smerit și cu credință tare. Noaptea aceasta este noaptea bucuriei, cea care deschide larg ușa primăverii mult așteptate, cea

¹ Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Cuvântare la Sfintele Paști I*, traducere Pr. Dumitru Fecioru, col. „Părinți și Scriitori Bisericești” (SN), vol. 14, Basilica, București, 2015, p. 173.

care lasă în urmă întunericul iernii și al păcatului, chemând pe fiecare dintre noi să fim părtași la ospățul cel bogat al Stăpânului. Este bucurie în întreaga creație, însă nu bucuria lumii acesteia, ci aceea a pregustării veșniciei, bucuria celor ce cred că în Hristos cu adevărat „ne mișcăm, trăim și suntem”.

Cum vom întâmpina Praznicul cel luminat al Învierii, dacă nu aducând fiecare darul său înaintea altarului duhovnicesc al Domnului Hristos. „Să aducă fiecare câte un rod din cele pe care le are pentru această vreme – spune Sfântul Grigorie Teologul – să aducă prinos de sărbătoare, mai mic sau mai mare, numai să fie dintre cele duhovnicești și plăcute lui Dumnezeu, fiecare după puterea sa”². Priviți cu luare aminte lumina Învierii și vedeți că se împărtășește deopotrivă și celor bogați, și celor săraci, și celor ce au petrecut în rugăciune vremea postului, și celor ce au sosit la sărbătoarea Învierii în cel de-al doisprezecelea ceas, pentru că dragostea lui Hristos Cel mort și înviat cuprinde lumea întreagă. Diferite sunt însă roadele, pentru că acolo unde lumina Învierii întâlnește sămânța rugăciunii, rodește însutit, umplând sufletele celor ce se fac vase alese ale harului dumnezeiesc.

Să răspunzi cu darul rugăciunii la Darul cel neprețuit al Învierii: aceasta este viața Bisericii. Rostim astăzi cu toții „Hristos a înviat!”, însă acestea sunt cuvintele celei dintâi rugăciuni, rostită mai întâi de femeile mironosițe, apoi de sfinții apostoli și de mărturisitorii și mucenicii primelor veacuri creștine. Învierea este cea care le-a schimbat viețile, le-a întărit cugetele și le-a dat puterea să propovăduiască credința în Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, să aleagă osteneala în locul tihnei, suferințele în locul plăcerilor, jertfa mucenicească în locul vieții îndestulate. Astăzi purtăm pe buze aceleași cuvinte și, prin ele, ne facem părtași la întreaga lucrare a Bisericii, din toate timpurile și locurile. Nu cuvintele sunt cele ce ne întăresc în credință și ne

2 Sf. GRIGORIE DE NAZIANZ, *Cuvânt la Sfintele Paști I. 2. 6*, în: *Opere dogmatice*, traducere Pr. Gheorghe Tilea, Ed. Herald, București, 2002, p. 62.

dau puterea mărturisirii, ci sensul lor duhovnicesc, puterea lor de a descrie adevăruri pe care mintea singură nu le poate cuprinde.

Învierea este într-adevăr taina credinței și a sufletului omenesc împreună lucrător cu harul dumnezeiesc. Aceasta ne-o mărturisesc Sfinții Părinți, atunci când spun că au văzut lumina cea de negrăit a dumnezeirii, iar mărturia lor nu este înșelare, ci roada rugăciunii și a lucrării neîncetate în Biserică. Să ne deschidem, dar, sufletele și să lăsăm razele luminii de negrăit a Învierii să ne umple întreaga ființă, pentru a fi cu adevărat părtași de bucuria acestui Praznic.

Drept-măritori creștini,



um vom putea înainta în urcușul către Înviere de nu vom înțelege taina Întrupării și Jertfei Fiului lui Dumnezeu pentru noi și pentru a noastră mântuire? La început a fost iubirea³, spunea inspirat părintele Dumitru Stăniloae, și din iubire, Dumnezeu cel în Treime mărturisit și slăvit ne-a adus la ființă și ne-a dat puterea de a stăpâni lumea. Stăpânirea ne-a fost încredințată, însă nu după măsura puterii lumești, ci după măsura creșterii duhovnicești, astfel că, împreună cu omul, întreaga natură să sporească și să-și preamărească Creatorul. Atunci când Adam cel vechi a căzut, căderea sa a fost îndoită, după mărturia Sfântului Ioan Gură de Aur: mai întâi a fost căderea trupului ce s-a văzut dezgolit și lipsit de lumina harului dumnezeiesc, apoi a fost căderea sufletului care, prin neascultare, s-a făcut rob păcatului și al morții. Dar, pentru că Dumnezeu nu a răbdat să vadă neamul omenesc pierzându-se, le-a dat nădejdea răscumpărării și a învierii, iar la plinirea vremii, l-a trimis în lume pe Fiul Său, Cel din veci născut, pentru ca toți cei ce vor crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Creat din dragoste și răscumpărat din dragoste: aceasta este marea taină a mântuirii, de care Dumnezeieștii Părinți

3 Pr. DUMITRU STĂNILOAE, *Sfânta Treime sau la început a fost iubirea*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2012.

nu au încetat niciodată să se minuneze și nu au îngăduit ca aceasta să fie știrbită în vreun fel. Din dragoste, Fiul lui Dumnezeu întrupat „s-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte și încă moarte pe cruce” (Fil. 2:8), iar dragostea, cea care pe toate le cuprinde și pe toate le nădăjduiește (I Cor. 13:7), l-a reînveșmântat pe om cu haina luminoasă a bucuriei dumnezeiești. A murit oare pe cruce un simplu om? Nicidecum, ci Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat, iar prin moartea Sa s-a dat jertfă fără de prihană pentru noi, cei mulți, aflați în robia păcatului. Moartea nu a putut cuprinde însă pe Dumnezeu-Omul, iar porțile iadului au fost sfărâmate, pentru ca noi, toți cei „în Hristos botezați și în Hristos îmbrăcați” (Rom. 6:3), să ne împărtășim de lumina cea neapusă a învierii. Cu Hristos a înviat întreaga natură omenească și, în aceasta, fiind cuprinși noi toți, am redobândit nădejdea răscumpărării și a mântuirii.

Asemănatu-s-a împărăția lui Dumnezeu cu nunta fiului de împărat (cf. Mt. 22:1-14), iar la aceasta suntem chemați fiecare dintre noi. Se cuvine dar să îmbrăcăm haina cea luminoasă a virtuții, pentru că nu vom primi bucate stricacioase, ci însuși Trupul și Sângele Domnului Hristos, jertfite pentru noi. Mărturisim într-un cuget Învierea lui Hristos atunci când primim sfânta lumină, însă ne facem cu adevărat părtași de roadele acesteia numai prin împărtășirea cu Dumnezeiasca Euharistie. *Veniți să bem băutura nouă, ne îndeamnă cântarea a III-a din Canonul Paștilor, nu din piatră seacă, făcută cu minuni, ci din Izvorul nesticăciunii, din Hristos, Cel ce a izvorât din mormânt, întru Care ne întărim.*

Hristos ni se dăruiește deplin și ne cheamă să ne bucurăm de bogăția praznicului. În Înviere nu mai este loc de tristețe, în Înviere moartea devine viață. „Astăzi este vreme potrivită, ne învață Sfântul Ioan Gură de Aur, să grăim iarăși acele cuvinte profetice: Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? (Osea 13:14; I Cor. 15:55) Astăzi Stăpânul nostru

Hristos a sfărâmat porțile cele de aramă și a pierdut iarăși fața morții. Dar pentru ce vorbesc eu de fața morții? I-a schimbat chiar numele morții. Acum moartea nu se mai numește moarte, ci adormire”⁴. Mărturisim Învierea lui Hristos și mărturisim mântuirea și învierea sufletelor noastre, căci ce alt dar mai mare decât veșnicia ne-a făcut cineva?

Este mare bucuria în noaptea aceasta și inimile ne sunt pline de lumină. Natura întreagă se bucură împreună cu omul și slăvește pe Cel necuprins care, în marea Sa dragoste, S-a lăsat cuprins și s-a făcut asemenea nouă, pentru ca noi să fim asemenea Lui. Dumnezeu se face om, pentru ca omul să devină Dumnezeu prin har: cuvintele acestea au fost pe buzele Părinților Bisericii din toate veacurile. Le-au mărturisit Sfântul Irineu al Lyonului și Sfântul Atanasie cel Mare, Sfântul Grigorie Teologul și Sfântul Chiril al Alexandriei, Sfântul Maxim Mărturisitorul și Sfântul Simeon Noul Teolog, Sfântul Grigorie Palama și Sfântul Paisie de la Neamț. Din prea plinul iubirii dumnezeiești a îmbrățișat lumea întreagă pe Sfânta Cruce și, astfel îmbrățișați, a biruit iadul și i-a sfărâmat pecețile. Nu doar dumnezeirea a biruit moartea, ci și umanitatea eliberată de patimi, în Hristos Domnul.

Taina întrupării Fiului lui Dumnezeu nu se sfârșește în durerea patimilor și a Crucii, ci dănuie pururea în bucuria Învierii din morți. În noaptea biruinței asupra morții și păcatului, Adam cel Vechi se bucură împreună cu Adam cel Nou – Hristos de lumina cea nematerialnică a dumnezeirii. Împreună cu el, toți dreptții Vechiului Testament, cei săvârșiți din această lume cu nădejdea venirii celui ce avea să-i răscumpere din robia celui rău, laudă taina Învierii.

Să nu trecem cu vederea nici icoana Praznicului, căci ea ne zugrăvește în culori învățătura cea mântuitoare a Bisericii. Părinții o numesc „Pogorârea la iad”, pentru că Hristos Domnul este cel ce îi sfărâmă porțile și se înalță biruitor, neatins de

⁴ Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Cuvântare la Sfintele Paști I*, p. 173.

boldul și pecetea acestuia. Deși trăim astăzi clipe de bucurie, se cuvine să nu trecem cu vederea înțelesul duhovnicesc al pogorării Mântuitorului Hristos la iad. Ea reprezintă arvuna învierii noastre, însă, în egală măsură, este și îndemnul adresat fiecăruia dintre cei ce cred să moară păcatului și să biruie stăpânirea celui rău, în Hristos și împreună cu Hristos. Nu oare pentru aceasta ne-am nevoit în răstimpul dinaintea Luminetei Sărbători a Învierii? Nu pentru a ne împărtăși de Hristos ne-am curățit sufletul de păcate, prin rugăciune, post și mai ales prin Taina Sfintei Spovedanii? Nu pentru Hristos ne-am lepădat de cele ale lumii și am năzuit la roadele cele bogate ale Împărăției? Să nu uităm de toate acestea la ceas de bucurie sfântă, pentru că nevoințele noastre reprezintă urzeala veșmântului luminat pe care-l purtăm astăzi. Ele sunt firele nevăzute ce întăresc haina nestrăicării și tot ele sunt cele care îi dau trăinicie, pentru a îmbrăca pe omul curățat de patimi.

Iubiți credincioși,

Priviți cu luare aminte la întreaga creație în această noapte binecuvântată. Lumina făcliilor se reflectă în întreaga natură, înfățișând-o cu totul transfigurată și înfrumusețată. Asemenea, căutați la înfățișarea sfintelor biserici și veți observa aceeași schimbare. „Biserica este lumea întreagă și lumea întreagă este biserică, având cerul drept altar, iar podoaba pământului ca naos”⁵ – spunea Sfântul Maxim Mărturisitorul –, iar Sfântul Ioan din Kronstadt ne îndeamnă ca, atunci când intrăm în biserică, „să lăsăm în urmă pământul și să pătrundem într-un cer pământesc, să lăsăm timpul și să intrăm în veșnicie”⁶. Dacă lumea și biserica se împărtășesc de lumina învierii, atunci Luminatul Praznic este

5 Sf. MAXIM MĂRTURISITORUL, *Mistagogia III*, traducere Pr. Dumitru Stăniloae, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2000, p. 17.

6 Sf. IOAN DIN KRONSTADT, *Liturghia: cerul pe pământ. Cuvântări mistice despre Biserică și cultul divin ortodox*, traducere Boris Buzilă, Deisis, Sibiu, 2002, p. 142.

nu doar pentru om, ci pentru întreaga creație. În noaptea aceasta plină de bucurie, fiecare ființă preaslăvește pe Hristos Domnul, Cel prin care toate s-au făcut (In. 1:3).

Harul Învierii vindecă rana păcatului și a stricăciunii, însă urmele rămân.

Cu fiecare generație, chipul lumii acesteia se schimbă, apar noi și noi răni, ceea ce cunoșteam cândva astăzi ni se pare necunoscut și ceea ce prețuim cândva astăzi ni se înfățișează ca lipsit de valoare. Da, lumea întreagă este biserică, însă în măsura în care lucrăm cele ale Bisericii: dumnezeieștile Taine, rugăciunea neîncetată și purtarea de grijă iubitoare. Atunci când acestea dispar, locul bunei rânduiei este luat de dezordine și de haos, frumusețea netrecătoare a lumii nu mai reprezintă nimic pentru om și omul însuși nu mai păstrează darul vederii dincolo de limitele materialității. Ne întrebăm adesea de ce se petrec atâtea schimbări în lume și de cele mai multe ori găsim răspunsuri oriunde altundeva decât în noi înșine: dacă lumea se schimbă, motivele schimbării le reprezintă propriile noastre acțiuni; dacă ceea ce numeam cândva normalitate, astăzi a devenit anormalitate, vina este tot a noastră. Mulți se vor ridica să critice învățătura Bisericii, la fel de mulți nu vor ezita să defaime lucrarea ei, batjocorind-o, însă prin aceasta nu vor face decât să adâncească prăpastia propriei lor existențe. O corabie nu poate naviga singură, fără intervenția unui navigator priceput, cunoscător al tainelor mării și al legilor naturii. Cu atât mai mult, o societate ce se declară tot mai insistent împotriva oricărui tip de valori, nu poate supraviețui și, cu atât mai mult, nu poate evolua. Sunt voci care declară că astăzi trăim în epoca post-adevăr, ca și cum adevărul nu ar fi un concept, între multe altele, de care se poate oricând face abstracție. Pentru noi, cei ce mărturisim dreapta credință, Adevărul este cineva, nu ceva. Adevărul este Hristos – *Eu sunt Calea, Adevărul și Viața* –, iar rămânerea în

Adevăr este cea care ne călăuzește, dincolo de finalitățile lumii materiale, către viața cea veșnică, în Împărăția lui Dumnezeu.

Viețuirea în Hristos-Adevărul cel Veșnic nu este o utopie, ci o realitate permanent confirmată în Biserică. Cele mai bune mărturii le reprezintă viețile și petrecerile sfinților din toate timpurile și din toate locurile care s-au făcut pe ei înșiși vase alese ale harului dumnezeiesc. În această primăvară, la praznicul Bunei-Vestiri, Biserica Ortodoxă Română a canonizat doi dintre fiii săi de seamă: mitropolitul Iosif cel Milostiv (Naniescu) și bătrânul Gheorghe Lazăr, ambii nevoitori și ostenitori în slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui. Pentru noi, cei ce locuim pe străvechile meleaguri ale Vlaşcăi, personalitatea mitropolitului Iosif Naniescu ocupă un loc aparte. Începuturile sale duhovnicești sunt legate de viețuirea la Schitul Strâmbu-Găiseni, ctitoria vornicului Drăghici Vintilescu, apropiat al domnitorului Neagoe Basarab, în secolul al XVI-lea. Astăzi, Schitul a renăscut „din tăciunile veacurilor”, cum inspirat consemnează un cronicar contemporan și, nădăjduim că, prin rugăciunile Sfântului Ierarh Iosif cel Milostiv, viața sa duhovnicească și lucrarea misionară vor spori de la an la an, prin strădania stareței sale, monahia Cecilia Moldoveanu.

Iubiți frați în Hristos Domnul,



fântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2018 drept *Anul Omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918* în tot cuprinsul Patriarhiei Române. Împlinirea unui secol de la înfăptuirea Marii Uniri reprezintă un prilej deosebit de a aduce mulțumire lui Dumnezeu pentru binefacerile primite de la El de poporul român și un prilej de a exprima recunoștința și prețuirea față de ierarhii, preoții, monahii și monahiile, credincioșii Bisericii noastre, care au contribuit la desăvârșirea Statului National Unitar Român. Întreaga Biserică - cler și popor - și-a adus contribuția la

lupta de emancipare a națiunii române și la îndeplinirea unui ideal vechi de multe veacuri: unirea tuturor românilor într-un singur stat.

Fiecare epocă și-a avut oamenii potriviți meniți nu doar să păstorească, ci și să apere dreapta credință, să propovăduiască Adevărul și să consolideze poziția Ortodoxiei atunci când rațiunea lumii acesteia și-a uitat originea dumnezeiască. Pentru români, acest aspect este unul extrem de important pentru că formarea limbii și a culturii românești se datorează, în primul rând, clericilor luminați ai Bisericii și preocupării lor pentru propășirea credinței adevărate și pentru afirmarea identității naționale.

Poporul român a manifestat dintotdeauna o credință profundă în Dumnezeu, care l-a ajutat să învingă furtuna unei istorii, care l-a pus la grea încercare. Cu toate acestea, românii nu s-au lăsat înfrânți, ci au biruit vitregiile prin puterea credinței, deoarece au fost capabili să urmărească, în mod consecvent, pe parcursul a două milenii, realizarea idealului unității lor statale.

Astăzi, la împlinirea celor 100 de ani de la Marea Unire, nu de puține ori, membrii Bisericii, fie ei clerici sau mireni, sunt chemați să răspundă întrebării fundamentale pe care lumea secularizată le-o adresează: în ce măsură credința creștină și Biserica mai pot contribui într-o societate tehnologizată, atât de avansată științific, la formarea omului în sine și a societății în general? Fie pe un fond conflictual, fie din pură curiozitate jurnalistică, fie din perspectiva unei mult invocate obiectivități științifice, s-a cerut un răspuns al comunității ecleziale la această problemă. Replica Bisericii nu a întârziat să apară, însă formularea ei nu a fost realizată după aceeași măsură a conflictului, ci din poziția organismului viu ce crede și mărturisește că, dincolo de toate realizările umanului, stă pronia divină, care pe toate le gestionează și le organizează cu măsură dumnezeiască.

Anul 2018 este pus sub semnul comemorării făuritorilor Marii Uniri, a contribuției istorice majore a acestora la îndeplinirea idealului național de unitate și la promovarea valorilor românești autentice. Înfăptuirea Statului Național Unitar Român Modern la 1 Decembrie 1918 reprezintă punctul maxim al încununării luptei poporului român pentru unitatea lui politică într-un singur Stat. Din păcate, tendința contemporaneității este aceea de a contesta tot ceea ce ține de trecut, considerând că omul post-modern nu mai are nevoie de reperate pe care acesta le poate oferi. Abordând o astfel de atitudine, pierdem din vedere faptul că anulăm propria noastră capacitate de a raționa, ne dezrădăcinăm, devenim semințe ce au rodit firav și atât de trecător la marginea drumului. Cu toate acestea, nu modernitatea în sine este vinovată de această situație. Noi am creat modernitatea și tot noi avem posibilitatea de a o transforma. În spațiul eclezial însă nu putem pune problema nici a modernității, după cum nu putem pune nici problema atât de des invocată în ultima vreme, a anacronismului religios. În Biserică ne aflăm în proximitatea veșniciei, astfel că orice abordare extra-eclezială a realității nu-și mai are locul. Odată apropiați de taina dumnezeiască a morții și Învierii Mântuitorului, trecutul, prezentul și viitorul se reunesc și se împlinesc în viața împreună cu Hristos. Este adevărat că omul modern tinde să piardă această perspectivă, însă nu este un obstacol de netrecut. În ciuda tentațiilor modernității sau, mai bine spus, ale post-modernității, bisericile sunt în continuare neîncăpătoare, tinerii se apropie tot mai mult de viața Bisericii, prin comportamentul lor devenind veritabili misionari în deșertul spiritual al unei lumi tot mai secularizate.

În fiecare biserică și în fiecare parohie și în mod deosebit în sfintele mănăstiri s-au depus eforturi de-a lungul timpului pentru ca valorile familiei creștine să fie promovate, iar cultura românească să primească cinstea cuvenită. În Biserică și societate,

familia are un rol esențial în stabilirea reperelor valorice ale copiilor. Deoarece ea reprezintă spațiul intim cel mai de preț pentru cultivarea iubirii conjugale, a iubirii părintești, a iubirii filiale și a iubirii frățești. Eforturile tuturor celor implicați sunt cu atât mai laudabile, cu cât sprijinul de care au beneficiat este infim în raport cu dimensiunea lucrării lor. De roadele acestei trude a beneficiat însă nu doar Biserica, ci și Școala, întemeiată chiar în pridvorul sfintelor lăcașuri. Primii dascăli au fost oamenii Bisericii, iar primele texte au fost cele tipărite în românește de acești corifei.

Iubiții mei fii sufletești,



untem în Anul Centenar – un an plin de sfințenie și simbol, iar unul dintre aceste simboluri sfinte este *Catedrala Națională*, care anul acesta, în ziua de 30 noiembrie, la sărbătoarea Sfântului Andrei – Apostolul românilor, va fi sfințită. Înălțarea acesteia reprezintă un act de dreptate, compensatoriu pentru toate bisericile și mănăstirile demolate în perioada comunistă pe cuprinsul întregii țări. Era absolut firesc ca românii, atât de încercați de-a lungul veacurilor, să poată avea un sfânt locaș în care să-și pomenească așa cum se cuvine înaintașii și, totodată, să dea mărturie generațiilor viitoare despre rolul pe care Ortodoxia l-a avut și îl are în păstrarea identității și unității neamului românesc. Tot în acest an, cu ajutorul lui Dumnezeu, vor continua lucrările la noua Catedrală Episcopală din municipiul Giurgiu. Acest locaș de închinare, ridicat în apropierea Mănăstirii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, reședința Noastră episcopală, reprezintă strădania preoților și credincioșilor din cuprinsul Eparhiei, care au înțeles că înălțarea unei biserici și, cu atât mai mult, a unei catedrale reprezintă icoana văzută a unității de credință și a spiritualității unui neam.

În cuprinsul Episcopiei Giurgiului, în sfintele lăcașuri și în centrele pastoral-culturale vor fi organizate în acest an omagial


mai multe evenimente care vor pune în lumină rolul deosebit al Bisericii în realizarea României Mari. Sfânta Mănăstire Comana a găzduit deja un amplu eveniment, în data de 27 martie, în cadrul căruia a fost comemorată unirea Basarabiei cu Țările Române, la care au participat personalități de seamă ale județului, profesori și elevi ai școlilor giurgiuvene. Acest așezământ monahal, înveșmântat astăzi în haine de sărbătoare prin strădania părintelui Arhimandrit Mihail Muscariu, reprezintă un adevărat reper duhovnicesc pentru pelerinii care îi trec pragul. Muzeul care adăpostește o bogată colecție de piese arheologice și de obiecte specifice artei și culturii ecleziale, mausoleul închinat eroilor din Primul Război Mondial, biblioteca generoasă care cuprinde o colecție impresionantă de carte veche, spațiile de găzduire destinate pelerinilor, reprezintă adevărate dovezi ale implicării Bisericii în promovarea culturii și spiritualității românești. Totodată, starețul Mănăstirii Comana a desfășurat o amplă activitate cărturărească, reușind să alcătuiască o istorie detaliată a celei mai vechi vetre monahale din cuprinsul eparhiei, care a văzut recent lumina tiparului. Lucrarea *Mănăstirea Comana între istorie și legendă* oferă o descriere detaliată a principalelor momente din trecutul mănăstirii, multe dintre ele regăsimându-se în manuscrisele valoroase care completează în chip fericit cursivitatea textului.

Nu trebuie trecută cu vederea nici activitatea pastoral-culturală desfășurată la Mănăstirea „Sfântul Ioan Rusul” din comuna Slobozia, care anul acesta va organiza numeroase evenimente închinare împlinirii unui secol de la înfăptuirea Marii Uniri. Aici, alături de biserica de lemn împodobită cu o frumoasă pictură tradițională românească și atelierelor în care sunt confecționate veșminte preoțești și mobilier bisericesc, a fost ridicat, prin strădania starețului său, părintele Arhimandrit Teodor Șerban, un centru pastoral – cultural, închinat Sfântului Ioan Rusul, care va fi inaugurat la praznicul Pogorârii Duhului

Sfânt. În acest an omagial al unității de credință și de neam, în atelierelor mănăstirii este restaurată biserica de lemn – monument istoric (sec. XIX) din Călugăreni, localitate strâns legată de personalitatea vrednicului domnitor Mihai Viteazul – primul unificator al neamului românesc. Astăzi, la împlinirea unui deceniu de la înființare, această așezare monahală reprezintă pentru credincioși o adevărată lavră de spiritualitate, unde se pot întâlni cu Sfântul Ioan Rusul ale cărui sfinte moaște sunt păstrate în biserica mănăstirii ca un odor de mare preț. De asemenea, în nordul eparhiei, Centrul pastoral-cultural „Gavril Drugănescu” al Protoieriei Bolintin, coordonat de Părintele Protopop Emanuel Ioan Stuparu, cu sprijinul părintelui Inspector Nicolae Barbu și a Monahiei Filofteia Plăcintar, a devenit un adevărat reper pentru activitățile misionare pe care Biserica și Școala le desfășoară.

Toate acestea ne demonstrează încă o dată că mănăstirile și așezămintele pastoral-misionare sunt cu adevărat centre de viață duhovnicească și de cultură, care păstrează și duc mai departe tradiția rugăciunii neîncetate și pe cea a slujirii tuturor celor care au nevoie de povățuire și de sprijin duhovnicesc.

Iubiți părinți slujitori ai sfintelor altare și frați creștini,

 iua Învierii nu este numai un prilej de bucurie duhovnicească și de mărturisire a credinței noastre în Învierea Domnului, este și chezașia învierii noastre la sfârșitul veacurilor, așa cum mărturisește Sfântul Apostol Pavel că „Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa” (I Cor. 6:14). Datori suntem să ne adâncim neîncetat în taina comuniunii noastre creștinești, în taina împreună viețuirii cu Mântuitorul Hristos, Cel care se află între noi pururea. Să dorim cu mult dor împărtășirea de Trupul și Sângele lui Hristos Cel Înviat, împărtășire care, începând de aici, din lumea aceasta vremelnică, se va desăvârși atunci când vom pași pragul veșniciei și îl vom vedea pe Mântuitorul nostru față către față, așa după cum ne

rugăm la fiecare Sfântă Liturghie, dar mai ales în aceste zile de Paști: „O, Paștile cele mari și preasfințite, Hristoase! O, înțelepciunea și Cuvântul lui Dumnezeu și Puterea! Dă-ne nouă să ne împărtășim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăției Tale!”.

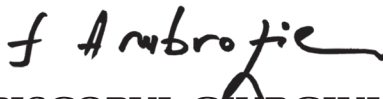
Prăznuind cu bucurie și cu evlavie preamărita minune a Învierii Domnului, ne reînnoim neîncetat în viața noastră creștinească, mărturisind, astfel, că „propovăduirea noastră nu este zadarnică și nici credința noastră deșartă” (I Cor. 15: 14), pentru că Paștile cele sfințite ni s-au arătat astăzi sărbătoare a luminii, trecere de la moarte la viață, unire a cerului cu pământul.

Cu aceste gânduri și povețe duhovnicești, Vă îmbrățișez în dragostea lui Hristos și Vă doresc tuturor ca Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului să Vă dăruiască sănătate, pace, bucurie și spor în tot ceea ce este bun și folositor pentru mântuire, pentru familiile dumneavoastră, pentru Biserica și neamul nostru românesc, întâmpinându-Vă cu vestirea:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Al Vostru de tot binele voitor și pururea către Domnul rugător,

†AMBROZIE



EPISCOPUL GIURGIULUI